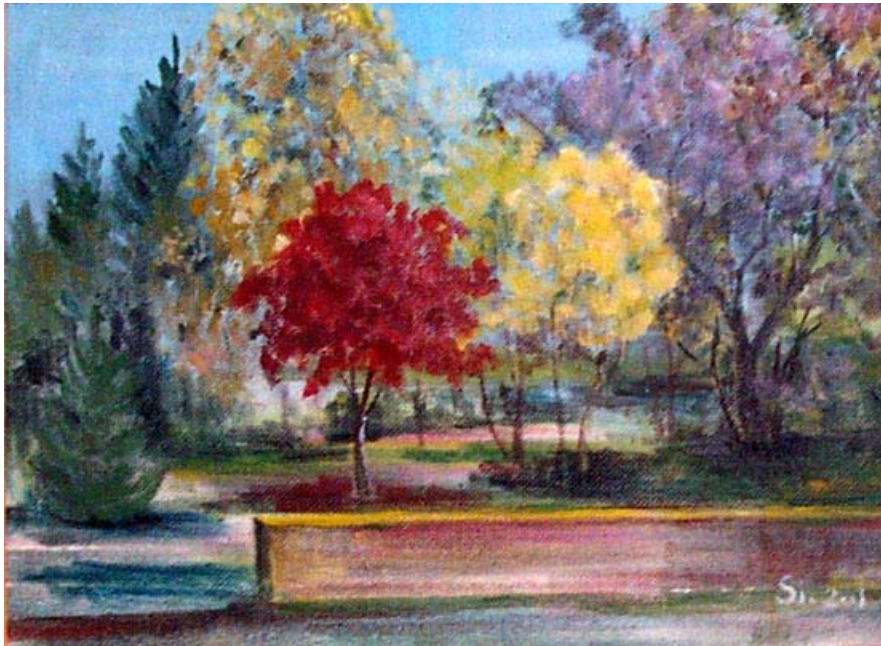

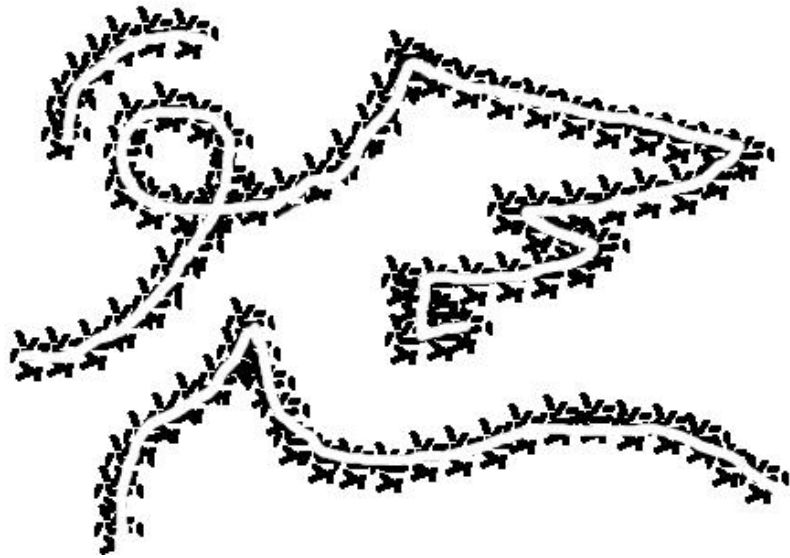
KÉPZELD EL...

Irodalmi folyóirat

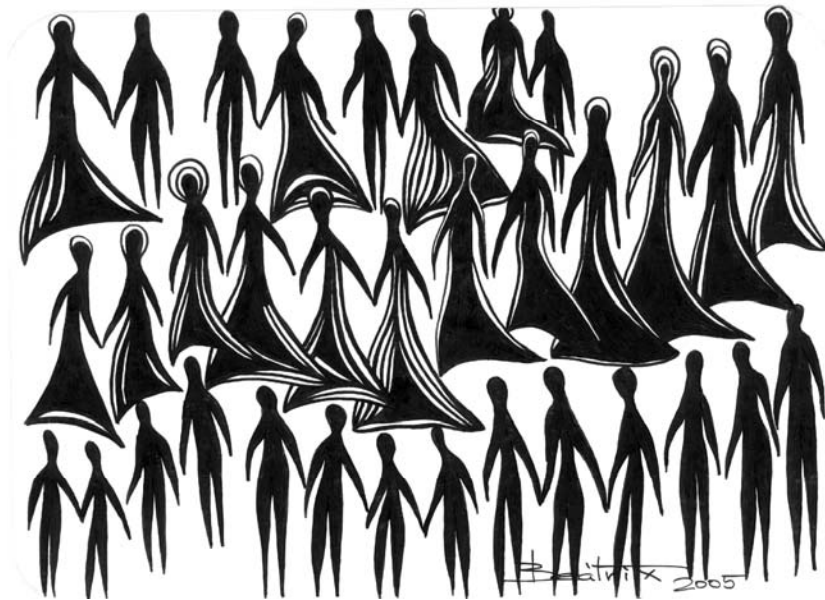

Kamarás Klára: Letenyei fák

A Barátok Verslista (5.) születésnapi kiadványa – 2005. 10. 01. – 3. szám

Dobrosi Andrea: Drótangyal

Gergely Beatrix: Találkozások

BEVEZETŐ

Szia!

Képzeld el, mennyi mesélnivalóm van újra! Figyelj csak...

Amióta nem találkoztunk, mennyi izgalmas dolog történt velünk, tudod, a Barátok Verslistával!

Tavasszal nagy öröm ért bennünket. **Képzeld el**, egyik barátunk **Juhász Gyula-díjat** kapott. Mi is vele együtt örültünk, hiszen olyan jó, hogy elismerik társunkat. Képzeld el, tavaszi találkozónkra el is hozta a díjat és az oklevelet megmutatni. Hogy hol volt a tavaszi találkozó? - kérdezed. Nagyon érdekes helyen, meglátogattuk egyik kedves listatagunkat, Sidát és férjét a határ mellett, *Letenyén*. **Képzeld el**, az elmúlt 5 év egyik legjobb találkozója volt. Értékes emberek Sida és Tibor 50 éve együtt mennek az úton. Ha többre vagy kíváncsi kukants csak be honlapunk „*TalálkozóK*” rovatába...

Ha már a honlapról meséltem, más oldalakon is találhatsz némi újdonságot, **képzelheted**... Csak úgy megemlíteném röviden: „ellesett pillanatok” témakörben fotópályázat, vagy az „*Írásaink*” blokkban az összes aktív listatag oldalai frissítve lettek, nem beszélve a „*Művészetek*” blokkról, ahová folyamatosan kerülnek fel építészek, képzőművészek és irodalmárok bemutató oldalai. Érdemes megnézegetni ezeket az oldalakat is. Ugye emlékszel?!: <http://www.verslista.hu>.

Jaj, és **képzeld el**, volt egy nagyon érdekes új játékunk is az elmúlt fél évben! Játék a képekkel öt fordulóban. Az összekevert festményeket kellett kitalálni. De jót szórakoztunk!

A két vezetőnk július 2-án tartott egy kis előtalálkozót *Budapesten*, ahol is megismerkedhettek *Svédországban* élő listatagunkkal és feleségével. Hamar megtalálták a közös hangot, és szinte másodperceknek tűnt az az öt óra amit együtt töltöttek. **Képzeld el**, július közepén pedig *Badacsonyban* volt a 14. találkozó! Az volt ám csak a találkozó

- kitehettük a táblát: szerelmesek találkozója! Bizony, két boldog szerelmespár volt jelen, baráti párokkal együtt, és ott ünnepeltük „majdnem unokánk” *Bernadett* 1 éves születésnapját! **Képzeld el**, aki nem tudott eljönni, az is jelentkezett valahogy, ki emailben, ki telefonon. Nagyon boldogok voltunk!

Az irodalmi pályázatok nyertes alkotásaival találkozhatasz itt is, a folyóirat oldalain. Olvashatsz továbbá még egyéb érdekes cikkeket, ami kapcsolódik két másik társoldalunkhoz, a **poeta.hu** és az **alkot.hu** domainokhoz. Lapozz csak tovább! Remélem tetszik a lapunk. Megtettünk mindent, hogy ismét tetszetős folyóiratot alkossunk. Biztos vagyok benne, hogy mindenki talál benne olyan beszámolót, verset vagy prózát, aminek olvasása nyugalomhoz és harmóniához vezet.

Képzeld el, hónapok óta készültünk már a **Verslista 5. születésnapjára** is. Most, ezzel a *harmadik számmal* együtt megjelent az ünnepélyes évfordulóra **VersüzeNET** című *új verseskötetünk* is. Mindkét kiadványunk az október elsejei - szokásos - *komáromi, születésnap* **listatalálkozón** fog bemutatkozni, amire egyéb apró meglepetésekkel is készülünk. Ugye, mondtam, mennyi újdonság történt újra velünk. Ezernyi élmény, játék és munka. Itt az eredménye: szíveket melengető üzenetek, olvassatok...

Találkozunk fél év múlva. Akkor majd újra elkezdem mesélni, hogy „**Képzeld el...**” **Femis**

A Barátok Verslista **Képzeld el...** c. folyóiratának eddigi három száma a <http://www.kepzeldel.hu> oldalon is megtekinthető. A folyóiratunk első két száma pdf formátumú e-bookként is letölthető. A folyóiratunkkal kapcsolatos észrevételeket a folyoirat@kepzeldel.hu címre várjuk.

E születésnap

NAGY JÁNOS (JEGA): ALKOTÓI KÖZELKÉP
VÉGH SÁNDOR KÖLTŐ

Szerencsés vagyok, mert személyesen is ismerhetem, egy városban élünk, alkotunk. Barát és költőtárs. Ismerhetem verseit, novelláit, elképzeléseit és terveit. És megismerhettem mögötte az embert. Mondom: szerencsés vagyok, mert együtt örülhettem, ünnepelhettem vele 2005 májusában, amikor egy hosszú alkotói út részeként, addigi tevékenységéért Juhász Gyula díjjal tüntették ki.

"Ha valami nagyon érzékenyen érint, ki kell írnom magamból a látott képeket, a kapott pofonokat, az átélt örömöket, s mindazt, mi lehet akár lényegtelen is. Jól-rosszul teszem-e, nem tudom." (V. S.)

Akik olvassák, tudják, hogy jól teszi. Ismeri a költői mesterséget, a szavak varázserejét. Munkáit bárhol publikálja, azok azonnal az érdeklődés középpontjába kerülnek. Erősen érzelmi, a gondolatokkal szabadon szárnyaló alkotó. Ahogy egyszer egy beszélgetésünkön fogalmazta: *„Nekem olyan az írás, mint egy intellektuális szerelmi viszony.”*

Örök utazó a képzeletbeli és valódi világ között. Igazi vándor. Néha meg-megáll, majd kitárulkozik előtte a fehér papírlap, s kibuggyanak tolla hegyéről a szavak. A jelen, a múlt örökségei, a megélt, a megtapasztalt világ.

*„Amit szerettem, megtartom,
amit nem, elfeledem.*

*A kevés is sok, mit elmondtam,
S mily kevés ahhoz,*

Mit mondhattam volna.” (Töredékek)

Versei, novellái kifinomult gyémántok. Tömörségük lenyűgöz, magukban hordozzák a mindenséget. Átszövik a falakat az emlékek indái, a szerelem könnyed érintése, a bánat s öröm – kart karba öltve. Visszaköszön a család, a gyermekek, a „kedveseknek” kijáró, feltétlen tisztelet. Majd az örök vívódások, amiket napról-napra megél. Néha elhallgat, olyankor csak a csendje beszél helyette.

„Régen hallottad, hallattad saját belső hangodat. Mintha elzártad volna nem csak előlem, hanem a külvilág elől, magad elől, mindenki elől.”
(Küzdelem)

Tíz éve ír, alkot. Amatőr írónak vallja magát. Az Internet végeláthatatlan útjain felbukkan itt-ott, jeleket hagy maga mögött, hogy rátaláljunk. S mi megleljük. A Barátok Verslista tagja, a Kalácska Irodalmi folyóirat állandó külső munkatársa, de írásaival találkozhatunk a Napszigeet, a Fullextra és a Digitoll honlapok oldalain is. Ahogy írásait lapozgatom, összeáll bennem az esendő ember, a mélységet s a magasságot is ismerő. A néha befelé forduló, a magányt, a csendet kedvelő. Összegző alkotó, de egyben nagyon kritikus. Az a fajta, aki ritkán ír, majd azokból is rendre kihúzza a sorokat, amíg csak a mélyben a mű csillogása marad.

„piros kockákra kapirgálok a légyviszkos tegnapot, szinte ott vagyok, s csak vagyok.” (Kocsmacsend)

„Néma szavak a csend paripáján ülve züllenek hanggá.” (Rólam)

Novellái, prózaversei szellemi kísérletek. Kerengő hangok ebben a zavarodott világban. Időtlenek. Műveiben mindig ott a költő, az alkotó ember, a magányos, de útját töretlenül járó vándor figurája, szeretett városa, kedvenc helyei, emlékekkel teli útjai, a szegedi Dóm és az örök kedves: a Tisza.

„Olajosan fénylő, tükörsima odalenn gátjai között a folyó, felszíne valóban olyan, mint a tükör. A parti fák méregzöld lombjai rezdületlenül állnak tótágast benne, úgy tűnik, örök időktől fogva. Ha nem hívna, jelezne egy apró harang a város valamelyik templomában, és ha nem vegyülne bele az első hajnali buszok morgása, szinte érinteni lehetne a csendet.” (Mozgások)

„Hiányzik a hangulat, az érzés, a perce, az érintése, hozzám hajol lüktetése ereidnek, panaszszellő ébred észrevétlen a száraz lepedő hideg ráncai közül, gyűrött ez az arc, kifakult emlékü a tegnap, jövőnk ígérete feszíti ökölnyi szorításomat, rámfeküdt a suttogó éj, ordítva születik újjá az örökségünk, törölném kínjaimat ölelésemből, ha nem markolna alázuhant emlékeket.” (Küzdelem)

„Kerge szél kószál száradt ágak görcsös ujjai között, hamis dallamokat fütyülve, a világló háttér előtt karmolva énjét a valóságba, mindhiába keresve létét. Sokősznyi hulladék lábainál, tavasza elveszett, madárkarmok tépte ruhája száradt sérülésekkel teli, könny nélküli fájdalom.” (Kép-telenség)

Két verseskötet társszerzője. Vágya, hogy egyszer önálló kötetben is megmutathassa önmagát, teljesen.

Végh Sándor honlapjának elérhetősége:

<http://www.verslista.hu/irasok/vegh/cimvegh.htm>

KAMARÁS KLÁRA (SIDA): AMATŐR GRAFIKUS AZ INTERNETEN - TIMÁR ZOLTÁN GRAFIKÁI

Érdeemes benézni a www.alkot.hu-ra. Most egy fiatal alkotó különlegesen szép grafikáival lepi meg a látogatókat.

Ismerkedjünk meg az alkotóval!

Neved?

- *Timár Zoltán. Timár rövid i-vel.*

Fontos a rövid i?

- *A precizitás fontos.*

Máris a lényegnél tartunk. Zoli minden grafikáját a pontosság jellemzi, sehol semmi elnagyoltság, pongyola megfogalmazás, nem találunk „ahogy esik, puffan”, felesleges vonalat. Műveinek szépsége a rendszerben, a fegyelmezett szerkesztésben rejlik.

Magáról csak röviden szól:

- *1967-ben születtem. Gyerekkorom óta a rajz a legkedvesebb időtöltésem. Tíz éves koromtól az érettségi vizsgáig a letenyei rajzszakör tagja voltam. Ide jártam hetente akkor is, mikor a Zalaegerszegi Faipari Technikum tanulója voltam. Középiskolai tanulmányaim során ismerkedtem meg az intarzia-készítés technikájával, ami máig hatással van rajzaimra.*

Csupa absztrakt kép. Egyetlen figurális kompozíciót sem látunk a bemutatott művek között. Miért?

- *A táj- vagy az emberábrázolás soha nem érdekelt, hanem inkább a tárgyak, minták szerkezete, a hópelyhek szimmetriája és a kristályok, rácsok, hálók világa.*

Hogyan indultál el ezen az úton?

- *Képzeld el egy négyzetrácsot egy sík gumilapon. Ha ezt deformáljuk, máris érdekes változásokat láthatunk. Egy térformára feszítve a rács kirajzolja az alatta lévő idomot... de az ebben rejlő lehetőségeket, kedvenc festőm, Vasarely már szinte teljes mértékben kiaknázta. Én inkább a hálók, csomópontok összekapcsolása felé mentem, mert ezzel is térhatást lehet elérni a síkon. Így próbáltam megteremteni a saját világomat, melynek egy részét Fuchs Éva mutatta be az Interneten.*

Volt már kiállításod?

- *Eddig csak csoportos kiállításon szerepeltem. Azt hiszem, először saját lakóhelyemen kellene bemutatni rajzaimat. Itt mindenki ismer, de kevesen tudják, hogy szabadidőmben milyen alkotómunkát végzek, pedig Letenyén a könyvtár rendszeresen rendez kortárs képzőművészeti kiállításokat. Remélem, hogy a sikeres internetes bemutatkozás elég alapot ad arra, hogy én is bekerüljek a rendezők látóterébe.*

Hol láthatók most grafikáid?

- *Először a www.fullexta.com, majd a www.alkot.hu rendezett bemutatót munkáimból. Végül a www.kalaka.com Galériában is helyet kaptam. Mindhárom webhelyen hasonló rajzaim vannak, és mégis... talán a környezet, a kiállítás elrendezése teszi, hogy mindegyik más.*

Ezt nem elég elképzelni. Keressétek fel mind a három webhelyet!

Timár Zoltán grafikái megtekinthetők társoldalunkon, - az **Alkot Portál** oldalán (<http://www.alkot.hu>) is - ahova várjuk a Te művészettel kapcsolatos honlapodat is!

Timár Zoltán honlapjának elérhetősége:
<http://timar.alkot.hu>

**KRASZNAI (KARAFFA) GYULA: A MAKÓI VERSELŐK
BARÁTI TÁRSASÁGA**

Horváth V. Sándor igen szűkszavúan mutatja be „csapatát” a honlapjuk első oldalán. *„A társaság tagjai, mindannyian versírók. Társaságunk a Makói Verselők Baráti Társasága nevet választotta. Ezen a néven tartottunk felolvasó esteket nemcsak városunkban, de a környező településeken is, a makói önkormányzat és a makói vállalkozók anyagi támogatásával. Nagy örömünkre az idén megjelent első antológiánk, amelynek a Marosparti legendák címet adtuk. Itt szeretnénk közzétenni azt a hatalmas anyagot, mely évek alatt összegyűlt.”* Nos, valóban hatalmas az anyag, ami három embertől olvasható az oldalon, hosszas, békés elmélyülést kíván az átélés, a megértés az olvasótól. Ám megéri a fáradozást a versek olvasása. Alkotókedvüket, az évek múlását és elszántságukat mutatja a mennyiség, de ami fontosabb, a minőséget keresve is találunk jót, szemnek, léleknek kedveset.

Horváth V. Sándor így vall a versírás szükségességéről, kényszerűségéről és hasznáról a Megérte című versében: *„Hogy felvegyem a tollat/Megéri egy gondolat/Mi a semmiből kinőtt/Estémből lopva el időt/És ha csak egy gondolat/Mi megszorítja torkodat/És kicsordult lelked cseppje/Leszaladva a melledre/Mondom, e könnycseppre/Ennyiért máris megérte!”* Szimpatikus megközelítése ez az irodalom feladatainak, és külön érdeme Horváthnak az, hogy (nemcsak ebben a versében, másokban is) mer „érzelgősnek” lenni, ki meri mondani azt, amit érez, amit gondol. (Százdi Sztakó Zsolt már-már szállóigévé lett sora jut az eszembe Róla: *„A nagy szavakat is ki kell mondani!”*)

Kátai Tamás igazi költészetet művel tollával. Már a bevezető verse, a Kormos dombon vasárnap című is olyan „varázserejű”, hogy számomra Neki bizonyítania nem kell tovább tehetségét. Olyan jelzőket, sorokat használ, mint a: *„füstös vászonban vergődik a domb”, „az asszonyok erősek, szívükben hosszú leveleket őriznek”, „reszketőn dúdolván az*

első hó vak végtelenségét". Aki ilyeneket tud... Aztán az élmény csak tovább fokozódik az Októberi kép című versében: „Csorognak a percek le/feketére festik a világot/úgy mondják, vigyáz ránk a hold/és hisszük mi is/gyönyörű vagy és gyönyörű vagyok most" Aztán sorra jönnek a jobbnál-jobb Kátai-versek!!

Harmadikként Major Zsuzsanna verseit olvashatjuk. Érdekes kontrasztot jelent, hogy bár fiatalnak képzem el, versei mégis (vagy tán épp ezért) nehéz, súlyos balladai szürkeségből-feketeségből táplálkoznak. A Fekete című versét így kezdi: *„Feketén takar be minket az élet...”. Hát szabad ezt? Szabad, hiszen a mai életérzést közvetíti felénk, illetve mutatja be. Aztán ars poeticának is beillő „antiversében” a Nyugati Bálás Ruha Kereskedésben idáig jut: „Lehet, hogy egyszer kiderül az,/hogy csak magamnak írok./Bár valójában a belső fájdalom/készített a versírásra, most mégis/hiányzik az, hogy elismerjenek./Egyedül érzem magam/azzal, hogy még érdekel az irodalom./Még érdekelnek a rímek,/mert a mostani versekből/kihalt minden rím. Hogy lehet/egyáltalán így verset írni?!/Szerintem ez nem is vers, mert/egyetlen rím sincs benne, és még a sorok is kuszák./Mit ér a vers, ha a gondolatok/nincsenek rímbe szedve???* /Vagy elég ennyi? Néhány sorral/megelégszik az irodalom? Idáig fajultak/a régi dicső gondolatok? A nyugat már csak/a Bálás Kereskedés tábláján kecsgető?” „Antiverset” ír, azaz kipróbálja, milyen is az, amit másnál olvas, lát. Némi túlzó, lázas dühöt, fiatalos hevületet, meggondolatlanságot, dekadenciát ugyan érzek Major Zsuzsannánál, de ezzel épp a tépelődő, gondolkodó embert ábrázolja „élethűen”.

A Makói Verselők Baráti Társaságának írásai megtekinthetők társoldalunkon, - a **Poéta Irodalmi Portál** oldalán (<http://www.poeta.hu>) - ahova várjuk a Te írásaidat is!

A Makói Verselők honlapjának elérhetősége:
<http://makoiverselok.poeta.hu>

**TATÁR JUDIT (BAMBUSZ):
MESTERSÉGE CÍMERE: MUNKÁCSY**

Ha a kérdés az, mondj egy XIX. századi magyar festőművészt, a világ rávágja: Munkácsy. És ezen semmi csodálkoznivaló nincs.

Annak, hogy valaki úgy értsen egy életkép, egy portré, egy tájkép, egy vallási tárgyú kép vagy egy csendélet megfestéséhez egyaránt, mint az asztalosinasból festőművésszé érett Munkácsy Mihály, a Magyar Nemzeti Galériában augusztus 21-én zárult kiállítás a legjobb bizonyítéka.

Még a másfél-kétórás várakozási idő - amit nem kerülhettek el a hosszú, kígyózó sorokban türelmesen ácsorgó emberek, hogy megcsodálhassák e festőfenomén alkotásait - is feledésbe merült a kiállított művek sugallta érzések, hangulatok beszippantása után. Az ember kissé hallgatagon, introvertáltan, gondolataiba burkolózva támo­lygott ki az időszak kiállítások helyszínéül szolgáló termekből, miután az azok falain tobzódó, tehetség táplálta szépség megérintette.

Munkácsy Mihály, aki 1844-ben Lieb-Munkácsy néven született öt testvér egyikeként, szülei korai halála után testvéreitől elszakítva anyai nagybátyjához került. A kezdetben asztalosinasnak szánt fiúról, aki ki is tanulta e mesterséget, hamarosan kiderült, hogy nagy affinitása van a művészetekhez, ezen belül is az élet festőecsettel való vászonra álmodásához. Ligeti Antal vette pártfogásába és indította el felfelé ívelő pályáján. Münchenbe és Düsseldorfba utazott, ahol első nagy sikereit aratta, majd élete további részét Párizsban töltötte, ott alkotott. A párizsi világkiállítás hozta meg számára az ismertséget. Ettől kezdve a műkereskedők közvetítésével világszerte keresett képeit szinte elkapkodták, még ma sem tudható pontosan, hány képe van ismeretlen magángyűjtők tulajdonában szerte a világban. Keves festőnek adatott/adatik meg, hogy már életében elismert, megbecsült művészként tartsák számon. Munkácsy ezen kevesek közé tartozott.

A Magyar Nemzeti Galéria nagyszabású tárlata bemutatta a külföldi múzeumok és az ismert magángyűjtők tulajdonából kölcsönként festményeket, így tett kísérletet arra, hogy még teljesebb képet adhasson e zseniről mind a szakma, mind az érdeklődő, műélvező közönség számára. Úgy gondolom, a kísérlet sikerült. A tárlat minden idők legmagasabb magyarországi látogatottsági rekordját döntötte meg, több mint 350 ezren voltak kíváncsiak Munkácsy festményeire.

Egy kép mellett sem lehetett elmenni anélkül, hogy oda ne vonzotta volna az ember szemét, s így megállásra ne készítette volna a báméskodót. Volt olyan kép, ami előtt karéjban álltak a szemlélődők szinte földbe gyökerezett lábbal, és a sor végeláthatatlan ideig nem mozdult, türelemre kényszerítve így a lomhább vagy később odaérő kíváncsiskodókat.

Kedvenceim az életképek. Amikor ránézek egy festményre, és az jut az eszembe, hogy fotóapparátussal sem lehetne pontosabban elkapni az adott pillanatot, mint ahogy azt Munkácsy a kezében tartott palettán kikevert színekkel és ecsetjével tette, megborzongok. Ez aztán a művész! Amint az alvó nagyapó széke alatt ráncot vet a szőnyeg, ahol korábban kisunokái játszottak - akiket a mama most csendben kiterelget a szobából, fel ne riasszák nagyapót szenderegéséből, vagy ahogy a kutya elégedetten lefetyeli az étkezés utáni maradékot családját alkotó kicsinyei holdudvarában, abban a polgári enteriőrben, ahol a ház asszonya saját gyermekei körében tartózkodik, vagy ahogy apa születésnapján a kislányok szemükkel csüngenek a mozdulatokon, amikkel édesanyjuk szépen elrendezi a virágszálakat a vázában „apára várva”, mind-mind olyan mesterien megalkotott pillanatok, hogy dicsérni kevés a szó, talán a költészetet hívhatnám segítségül, ha lenne bennem anyyi virtus.

Így azonban maradok a prózánál, s csak annyit javasolok mindenkinek, aki nem jutott el a Várba megcsodálni a „Munkácsy a nagyvilágban” című kiállítást, hogy egyik hétvégén keresse fel a tárlat Debrecenbe továbbutazó kisebb kollekcióját, melyet a Déri Múzeumban még megcsodálhat 2005. december 11-ig a világhírű Krisztus-trilógia társaságában.

VERS- ÉS NOVELLA PÁLYÁZATOK

A Barátok Verslista vezetői minden hónap első napján irodalmi pályázatot hirdetnek ki. Két téma megadása után a levelező lista tagjainak egy hónap áll rendelkezésükre, hogy írjanak verset, mesét vagy egyéb prózát, majd név nélkül a pályaműveket szavazásra bocsátják. Az alkotásokra a levelezőlistán és a Verslista honlapján is lehet szavazni. Összesítés után az első helyezettek értékes könyvjutalomban részesülnek. Most következzenek az elmúlt fél év legjobb alkotásai:

2005. FEBRUÁR

**Kamarás Klára (Sida): Üzenet
(Kozma Ferencnek)**

Kinyitottam a ketrec ajtaját.
A kis nyuszi kidugta orrát,
de visszarettent még egy pillanatra.
Aztán kilépett... s újra vissza.
És egyre messzebb, tágasabb világba,
de megtartva a menedék felé
vezető útja emlékképeit.
Valahogy így...valahogy így lehet csak.
Apránként megismerjük a világot,
megismerjük a mások igazát,
elfogadjuk, hogy ebben a világban
nem egyetlen odú a saját ketrecünk.
Aztán vígan... előre bátran,
de mindig úgy, hogy nem felejtjük el,
hogyan találunk vissza önmagunkhoz

2005. MÁRCIUS

Kamarás Klára (Sida): Mint fák a szélben

A dombtetőn a ház előtt
két roskatag fa. Összenőtt,
hatalmas kettős korona,
mint életünk sok ág-boga...

Milyen szél tűzte őket egy halomra?
A csíráébresztő tavaszi pompa
ideje véget ért.
Ki nő nagyobbra, virít szebben?
- vívtak együtt és egymás ellen
fényért, esélyért, életért.
...És ág törött, gallyak szakadtak,
mikor viharban összezsaptak...
...de mégis támasz, mégis társ az,
akit a sorsod melléd választ...

Most mintha azt zúgnák szélben:
- Vigyázz!
- Vigyázok...
- Érted s értem...!
- Ha te kidőlsz, nekem is végem...

2005. ÁPRILIS

Varjú-Kolozs Mónika: Csillagfény

Madár sem jár, hűvös lett az esti szél,
A fák komor suhogása, fájó emléket mesél.
Feljött a hold és a millió csillag,

Szétszóródva a sötét égen, szépen ragyognak.
Fájó emlék ez, nem csupán látvány,
A ragyogás, a fény s a bűvölet határán.
Az ember elmereng, milyen messze vannak,
Megszületnek, ragyognak, majd elporladnak.
Sokan úgy gondolják, elhunyt emberek lelke az
Mi beragyogja az éj sötétjét minden este.
Ha így van, sokunknak könnyebb,
Felnézünk az égre, és látjuk szeretteinket.
Gondolatban elmerengünk rajta,
Milyen volt, hogy szerettük őt,
És a szikrázó fényektől elkábulva, pillanatra,
Újra mellettünk terem. Szinte érezzük jelenét,
Teste melegét, és boldogok vagyunk.
Majd hirtelen egy hangos moraj,
Visszahoz a jelenbe, ahogy a szél belekap
Egy kócos falombba, és letörik az ág.
Itt állok újra, a hűvös éjszakában,
Felettem millió csillag ragyog.
De történt valami,
Pontosan nem tudom, hogy mi,
De most kicsit boldogabb vagyok.

Fuchs Éva (Femis): Vágyam a csillagos ég

Sose tudtad, hogy kihez imádkoznál -
mondta álmomban az apám.
Ha meleg volt, a napnak panaszkodtál,
a szélnek, hogyha szállt a pendelyed,
a késnek sírtad el, ha megvágtd magad
és köveken kerested fekhelyed.
Oktalan voltál kiskorodban is,
hiába óvtalak: baj ér, ha nem vigyázol.

A lelked, mint a kenetlen kerék,
sír a fülemben folyton odaátról.
Ezernyi csillag közé vágyol
miközben földi fájdalom marasztal
sokszoros terv a bástyád
nincs még helyed fent, mellettem
ne siettesd érkezésed - hunyd be
szemed, lásd itt vagyok, ne félj.

...találkozunk, a csillagok megvárnak...

2005. MÁJUS

Demeter Zsolt: Zuhanok

Emeleteket
végig le, le, egészen le a
többi közé és
megint elvesztettem,
egy nap zuhant
az életemből
le, le, egészen le
a pont végéig,
le, le a lap széléig,
le végig a sorokon.
Nincs menekvés,
zuhan a sápadt
napkorong is,
hull az öltöny
békésen és csendesen,
mint fáról hull a levél
le, egészen le,
álmok földjére.

2005. JÚNIUS

Fuchs Éva (Femis): Önvallomás

Tudom, - annak ellenére, hogy néhány versem és írásom megjelent újságban és irodalmi folyóiratokban, volt velem beszélgetés a rádióban, s ott elhangzott versem, - mégis amatőr vagyok. Nem „művészi érték” (?) miatt tartom fontosnak az írást, hiszen nem az... Sokkal inkább őszinte önvallomások, s talán valami más...

Két dolgot becsülök: a meghittséget és azt, hogy az ember képes legyen örülni az életnek. Születési hibám az optimizmus. Génjeimben hordozom az erőt és hitet, amelynek segítségével mindig volt és van erőm újra kezdeni.

Rengeteg pluszt kaptam a szüleimtől, otthonról hoztam ezt a vidám, szeretetteljes mentalitást. Fel tudom venni a harcot az élet mínuszával szemben, holott azokból is kijutott bőven. Ha történik velem valami rossz, két másodperc sem telik bele, és azonnal megtalálom a dolog jó oldalát.

Talán azért írok, mert nem tudom más módon gondolataimat és érzéseimet elmondani. Talán azért, mert úgy érzem, írásaimmal sikerülhet kisugározni ezt az áradó életszeretetet, amivel telített vagyok, és így is segíthetek másokon.

Vallom: az egyetlen, ami nem mulandó, a szeretet. Mi, emberek vagyunk a világegyetem értelme, mi építjük az időt. Mi, emberek vagyunk az örökkévalóságot átívelő híd, lehetetlen helyzetekbe bonyolódunk, hogy újra meg újra próbára tegyük önmagunkat és tanuljunk szeretni, szeretni, SZERETNI!...

Ha az ember szeretettel él, nincs idő. Időtlenység van. Csend és nyugalom. Ahol nincs meghitt szeretet, ott semmi sincs. Az élet sohasem adja fel, az egyedüli valóság maga az Élet! A tudat bármely pillanatban, amikor úgy tetszik neki, emlékezhet, kicsoda is valójában, emlékezhet a valóságra, emlékezhet a szeretetre. Ösztönösen tudom: mi mindannyian az élet gyermekei vagyunk, az életé, és a szereteté. Ki

előbb, ki később rájön erre az örök igazságra...

Az élet állandóan jelenlevő. Nem kezdődik és nem ér véget. Fogantatás, születés, halál csak bekezdések, amelyek egy mindig folyamatosan létező individualizmusnak újabb és újabb létformáit vezetik be. A valóság sohasem törődik az emberi megítéléssel. Az ember életcéllal rendelkezik, ha nem ismeri célját, akkor sorsszerű események hozzák tudatára. Egyszerűen ezért írok.

Talán nem tudatosan. Valaki vagy valami erre ösztönöz, itt legbelül. Vannak gördülékeny mondatok, vannak kevésbé gördülékenyek. Mind-egyik őszinte.

Vannak nagy-nagy csendek.

Kifogyhatatlan erő bennem a szeretet.

Ezt a meleget és harmóniát szeretném kisugározni.

2005. JÚLIUS

Demeter Zsolt: A levegő olvadt üveg

tüdejéből	virágszag
hajnalt köpött	por
az absztrakt szél közönyösen	füst
amerre most járok	lengő kendő ezerkétszázhetből
csillag billeg	a szél csak fúj
az ég alján	szüntelen
a Hold illata alszik	az absztrakt szél
mint puszta jelkép	de fújhat
arccsontomon a hétköznapok szigora	lesz még vágta
a napok és az éjjek útjai akár	minden ölelés hőforrás az izzó
nesztelen kísértet hajamban turkál	nyárban
	este lesz ismét égi imával
behunyom a szemem	forró nyár ereimben
dunyháim fehérségén kakukkfűszag	verejtékéből a gyönyör harmata
	ölemben

EGY KIS VÁLASZTÉK - JELENLEGI TAGJAINK ÍRÁSIBÓL:

Nagy Mihály: Orgonavirágzás

Halomba gyűjtöm
minden bánatom,
vigye a vén cigány
a többi lommal,
neki úgyse fáj.

A boldog perceket
magamnak hagyom,
más soha nem értené,
mit jelentett könnyes
szemében a nevetés.

Benke Rita: Vasárnap délelőtt

májusvég verőfénye kontúrozza
a lombokon átszűrődve a Gáztelepet
fényfotonok süppednek puhán
a nyárfák fehér vattahavában

apránként bomlik a tér talpaink alá
mint elvarázsolt mézeskalács-remeteség
rejtélyes mesebeliség:
akár a Brugghe-i Beguinage

rejtelmes sziget Budapest szívében
hol nem zúg a nagyváros
folyamatos-lassan perceg a fűnövés
vérehulló fecskefű rezeg a falrepedésen

szarka cintányéroz
kakukk kontráz
szagos hársfafanfár harsan
vonósok a lombsusogás

Teremtő?
ámul e tavaszi csodán

Tristan Lind: Csillagok

Felnézek az égre, és ezernyi pontot látok,
Lábam földbe gyökerezik, nem mozdulok, csak állok.
Nézem, miképp gyönyörű, szikrázó fényével játszik,
Tekintetem egyik csillagról a másikra mászik.
Szólnék hozzá, de sajnós nem hall...
Csak én tudom, hogy egyik a másiknak szerelmet vall...
Viszont lát! Tekintete nyomon követi életem,
A legbelsőbb érzelmek között felbukkan a félelem.
Vajon milyen lehet csillagnak lenni?
Fent az égbolton, ahol nincsen háború, csak béke,
Egy munkát végezni, melynek csupán szeretet a bére.
E szent helyen, hol töméntelen szeretet vesz körül,
Melynek hatására a világ 180°-ot pördül.
Bár csak megsúghatnám Nekik szívem legtitkosabb vágyát,
S lelkem végre megtalálná illatozó, puha ágját.
Csodálatosak vagytok, ahogy uraljátok a sötét éjszakát,
Egy apró nesz! Mit hallottam? Talán az ég szavát?
Csillag lennék és vezetném utadat,
Vigyáznék Rád, s őrizném álmodat.
Hiszen a baráti szív olyan nemes,
Hogy a hibáiddal együtt is ugyanúgy szeret,
S ha engeded, betölteném Veled ezt a hatalmas teret.

Vozárik Lajos (dalos): Templomban

Templomba vittél kézenfogva
félhomály, nem szólt orgona.
Bennem mégis fúgák zengtek
az ódon falak között,
s szelíd mosolyodtól
mellembe sámándob költözött.

Míg ott álltunk kézenfogva
egy óra múlt, vagy perc csupán?
Nekem úgy tűnt,
kedvesen kacsint egy angyal
a templom oldalfalán.

Bauerné Vörös Bernadett (Angel):

Küzdelem az élet

Küzdelem az élet
Kegyetlen csatamező
Gyengék temetője
Erősek éltetője.

Ki gyenge: elvész
Ki tartja magát
Harcol mindenért.

Mese

Ingával jósolnak
Robotok közt
Társtalan emberek.
Barázdás arcú öregek
Balga gyermekeknek
Bolondságokat mesélnek.
Felvillannak régi képek
Fényűzőként a mesének.

Antalfy Emil: Bűn és Vér

Te voltál az!
Most velem mulatod veszted,
S én, mint veszett őz,
Kit gazba űzött keresztem.

Te vagy, kitől sorvadó,
Vad villám, s jajgat!
Hosszú, hideg éjszakán gerjedsz,
Fagyot öntesz s hatalmat!

Farkasok vonyítva hagyják ösztönük,
Hozzám menekülnek kihalt utcák,
Hozzám, érted?!

Kinek egykor halálcsókot adtál.

Esténként sötétséget, ha te varázsolsz,
Félelmet kínból rügyeztetsz,
Az égen rám kacagsz, villám fogad,
Üstökössel száll kételyem...

Vérünkben úszol... sikolyból kihalni akarok!
Seb által ki! Kiátkozom tested!
Te! Te vad kutya, csontom rágó, romlott,
Szenvedés,... hát elvérzek...

Földön fekszem. Nincs erőm...
Izomban fészket rakott parazita.
Elalszom? Szememre telepedsz...
A földön fekszem, lassú feledésben.

A világ szemében. Sötétben.

Kovács György: Költői kérdés

Vajon költő vagyok én?
Vagy csupán egy elhullajtott levél,
mely seprűk cirkát kergeti
epedő, repedő kezekkel?

Vajon költő vagyok én?
Vagy csak egy bujdosó legény,
ki várromok sziklái között rejtőzik
vacogó, dadogó fogakkal?

Vajon költő vagyok én?
Vagy csak egy csapdosó bőregér,
ki sötét éjszakákon át kóborol
üstökös fénycsóvák után kutatva?

Vajon költő vagyok én?
Vagy csupán szétmálló kőedény,
ki némán áll élete romhalmazán
s gyáva nyusziként nyösörög,
ahelyett hogy oroszlán szívével küzdene?

Kováts Péter (skorpio): Mindennapi rettegés

Robbanás lett úrrá a csöndön.
Darabjaira hullott szét a világ,
s megremegtek a kezek.

Testek heverték a kövön,
furcsa halomba szórt virág,
s nem ragyognak már a szemek.

Keresztet nem viselt, ki tette.
Hite szerint így suhant lelke
át a paradicsomi létbe.

Elvakult gyűlölettel büntet
valótlan-valós hittelent.
Emberáldozattal engesztelve
gyilkos, barbár ősi Istent.

Szakáli Anna: Farsangra

S a farsang nélkülem miért múlna el?
Kacagjon vidáman e pajkos kebel,
s vigye magával mindazt, ki szomorú.
Harsogva zengjen a kacagó kánon,
hirdesse kedvünk ezen a világon.
Ki eljön, cifra, bohókás maszkot öltöszön,
ölelés nélkül egy napot se töltsön.

Sz. Sztakó Zsolt: Ars poetica

Költő vagyok, mi más lehetnék,
talán még pezsgőben buborék?
Egy éji okos, jogos csevegés
„ a mindenséggel mérd magad”
de mikor nekem még az is kevés.
Aztán: ha hanyatlik a szellem,
kevés már ott a jellem.

Tatár Judit (Bambusz): Labirintus

Fohászt mormolok a csendhez. Villámok
hasította égő bensőmön keresztül
a lehetetlenség tudata fáj. Állom.
Szórod a szikrákat rám rendületlenül.

Miért van az, hogy a szív soha nem követi
az ész szavát, s a fellobbanó érzelem
kineveti az értelem fennhéjázó,
rideg, valóságból táplálkozó óhaját?

Fáj a múlt, a jelen is fáj, csak másképp,
a jövő fájdalomát magába sűrítő
árnyék képe vetül rám. Mi ez? Csak játék?
S mi most a tét? A létem. Őrjítő szemérem.

Eltévedtem. Tapogatózva bolyongok,
kiutat keresek, de csődöt mond a virtus.
Táncolni kezdek, hogy lépést tartsak,
és én győzzem le őt, s ne engem a ritmus.

Utat törnék a fény felé, de csak a sötét
ölel magához szorosán. Félek.
Labirintus.

Szilágyi József (Árvai Emil): Barátaim

Nevetés, Sírás: két jó barát.
Előbbi humorral földerít;
másik eljön, hol senki se lát,
s könnyével könnyíti könnyeim.

Csabai Dorina (Magyar Eszter): Energia és test

Az energiáim vagyok én,
S ezek esszenciája földi létezésem magva.
Az énem egy csonthéjba költözött:
Hajléktalanul rosszabb, mint valahol lakva.
Testem a lelkem temploma,
Vastagok, erősek falai,
A forró s a jeges kavarog benn,
Csak ott dübörögnek szavai.
Nedves börtönömben az erő szárazon feszeng,
Robbanással kitörve
Születése halált teremt.
Lüktetve kell élnie, beszivárogni a falakba,
Kibújni azokon,
Érintkezni, kapcsolódni,
S jutni távolabb,
Széjjelebb, magasabbra.
Húsba maró kötelek nélkül
Hallani tisztán a hallhatatlant,
Olvasni a sorok közt,
Tapintani a megfoghatatlant.
Vitorlát bontva befogni a szeleket,
Szenvedéllyel csókolni egy szeretőt,
Szenvedéssel világra hozni egy gyereket.

Krasznai (Karaffa) Gyula: Vagy diák...

Eccer régen, mikor még a deákok csúcsos süveggel a fejiken jártak,
oszt azzal süvegelték a professzorukat, vót egy híres egyetem. Járt
ide széles nagy világbul sok tudni vágyó deák, oszt hát annak mindnek
enni, inni es kellett, hát vót es néhány korcsma, vendéglő a környéken.

Látogatták es a deákok ezeket szorgalommal az órák után, oszt ha elfogyott a pénzük, hát hazairtak cirkalmas betűkkel az otthoniaknak, hogy édesapám, jól kösse össze kend a csirke lábát, fel ne rúgja a borosüveget, el ne ázzon a bankó a bugyellárisban. Ittak, ettek, jól mulattak, menyecske es mindég akadt, mán csak azért, hogy az emberi anatómiját es megismerjék, na. No, de a sok átmulatott éccaka után mán megszokott látvány vót a négykézláb hazafelé támolygó deák, oszt mán senkinek fel nem tűnt a földön fentregésük. No, eccer olyan nagy köd borította a környéket, hogy még az öreganyámat es öregapámnak láttam vóna, oszt akkor történt, hogy ugyanúgy hazafelé tántorgott valamék deák, oszt a járókelők nem tudták hirtelen eldönteni, hogy mi lehet az, mert igencsak röfögött, igencsak sipítózott, oszt meg es ijedt tülle mindahány, aki csak látta. Azt hitték, vaddisznó keveredett bé hozzájuk. Azóta mongyák a magyarok arra, amit nem tudnak eldönteni, hogy mi, meg lehet ez es, meg az es, hogy:
„Vagy diák, vagy disznó.”

Gyurcsek Attila Sándor (Medex): Szülinapi vers

Még emlékszem angyali arcodra,
Válladra hulló csillogó hajadra.
Még emlékszem értelmes szemedre,
S mindent meghalló kedves kis füledre.

Még emlékszem rubintvörös ajkadra,
Az onnan felszálló csilingelő hangokra.
Még emlékszem kedves, aranyos kis orrodra,
S melegséget árasztó mennyei mosolyodra.

Sokszor kívántam: élj boldogan soká,
Mondtam: szeretetem elkísér bárhová.
Bár sokáig voltam közel Hozzád,
Most a távolból mondom: Isten hozzád.

Isten éltesen sokáig,
Légy boldog a halálig.

Oláh Anikó: Tovább

Megkereslek,
Eltemetlek,
Elfeledlek
És nevetve
Megyek tovább.

Lépve,
Látva,
Álmodok tovább.

Szeretlek,
Szerettelek,
Feledlek,
Feledtelek,
Lépj tovább...

Imádtak,
Imádtalak,
És ez így megy tovább... tovább...

Baranyai Csaba: Meglepetés II.

Mint robbanó motorban
A lobbantó szikra
A sziklán álló mohikán - szív
Benne az élet terebélyes bokra
Szeretni, félni, szenvedni hív

Hívatlan vendég leszek
Meglépetés - korong a Hold udvarában
Élet teremtette illatos sejtkezdemény
Minden nap jót magamért teszek.
Anyámban születő reményteli Én.

Dániel Nagy László. Tavaszváró

Itt-ott
ibolya nyílik
a zöldellő határban
nyitnikék dalával
bennünket
hív

Friss
szellő
fuvallatával
ki a rétre
bimbódzó rózsák tavaszváró
ígéretében
dobbanjon a lomha szív
míg
a gyöngye napsugár
harmatot szárít
s kibontja a mező virágszirmait

Ki a szabadba
add a kezed illanjunk
utol ne érjen a komornyik tél
érintsük kézzel a leveledző bokrot
táncoljuk körbe a rügyező csemetét

Itt-ott ibolya nyílik
a zöldellő határban
nyitnikék dalával
bennünket hív

Kiss Angéla (Mimangi): Rózsa

A tündöklő rózsa, a szív virága
Illata felszáll s érzőn átkarolva
Szirmai hullását ahogy figyeled
Megremeg a révedő tekinteted

Selymes szírom, a csodás jelen
Suhanó percek lángszőnyegen
Széthullott gondolat, égő testek
Csillapítani nyújtott féltő kezek

Szélesre tárt időben a pillanatot
Érezve az áradó mézédés illatot
Megragadva él ez a szúrós virág
Szerелеmmel telve - nyílik a világ

Votiskyné Jakus Edit (Dina): Őfelsége, a Halál

Van egy furcsa „lény”, kit élő nem ismer,
De ha földi léted véget ér, Ő elkísér.
Csillogó és ébenfekete hajú,
Termete oly sudár, alakja szép, karcsú,
Fekete ruhája, a szíve s lelke,
Mégsem taszít el, magához vonz lénye.
Ő nem ember, sőt még több is annál:
Mindenség Ura, Őfelsége, a Halál!

Csendben surran, észrevétlen s hangtalan,
Csak akkor látod, ha a nyomodban van.
Jeges lehelet kíséri az útját,
Ez a „halálnak szele” - suttogva mondják.
Mikor érkezettnek látja az időt,
Magával ragadja a férfit vagy a nőt.
Nem kímél senkit, hiszen nincsen szíve!
Ha eljött, megcsókol, s holtan esel össze.

Dobrosi Andrea: Medvetánc

Terveket szőttem,
mint gyermek,
ki nem ismeri még
csöpp szemében a terhet:
egyszer felnő,
kis kabátja már kicsi,
mackójánál maga behemótabb;
s csak terveket sző,
mert körülötte mindenki tervez.
(Aludj szépen - súgják -
te ehhez úgysem értesz...)
Terveket szőttem,
holott terveket szőni itt
nem elfogadott.
Majd én meghozom - hallom újra,
és más megmondja, mit.
Felnőttem, de csak terv vagyok.
Nekem a kiskabát,
a mackó a minden,
azok a csöpp szemek,
ahogy rám néznek a szőnyegen
s tudatják: „szőjünk terveket!”

Efraim Staub: Firka 106

Ki mondaná, hogy élsz örökké,
 tested elporlik sár-rögökké
 s az idő, akár egy nagy folyó
 lomhán halad, s ez így a jó.

Minek gyűjteni sok-sok észet,
 mit az elmúlás elemészt
 s ha fájna ez, kezéd már béna,
 sikoltanál, de szád már néma.

A jól megszokott fotelből kitúr
 és elsöpör az áradat.
 Szívinfarktus vagy egy agyvérzés -

S Te jól tudod helyét, ha szúr.
 Míg volt időd, nem kérted áradat.
 Ma már legyintesz. Múló az érzés.

Molnár Szilvia: Találkozás

belénk feledkeznek a percek
 - szúrágta éveinket egybeterítjük
 lépünk rajtuk közelítve
 később lassan-ölelőn egymással
 míg talpukat nem sérti már
 nem égetik sebek a bőrt -
 a régi varok egyszerre hullnak
 virágos mezőt érnek az ujjak:
 holnapba toppanunk így
 s maradunk
 amíg lehet.

Egry Artúr: Dűlőúton

fázom, ha hó hull,
 vagy, ha hűl,
 nagykabátom
 a barátom,
 egyes-egyedül,

meleg leves: a mégis,
 - túlélni szép is, -
 csak azért is!

vagy, ha mégse,
 leszek a semmi része,
 a mégis egésze!

rám, valódi eső szítál,
 valódi gond csorog,
 ablak előtt állsz, anyám,
 ilyenkor, reád gondolok,

nem látsz át,
 pára ül az üvegen,
 vajon miért
 lettem ilyen idegen?

nincs miért,
 és miért nem,
 vers sincs,
 és hit: az igékben,
 sem hajlék,
 és hon,
 és haza,
 menhelyek laza vakolata.

Krasznai (Karaffa) Gyula: Mondja, Attila, Kedves...

Mondja! Attila, Kedves!

Van-e szappan odaát,
s József Áron főzi-e?
Szeretik-e ott Magát,
és a verseket győzi-e?

Látja? Attila, Kedves!

Cipőjére sose tellett,
ma mégis előre leveszik
a kalapot a szobra mellett,
kik tisztelik, ha tisztelik.

Érti? Attila, Kedves!

Versein nőtt fel több nemzedék,
a „hálóról” mégis levették,
mert kései rokona, Ádám
nem talált pénzt otthon, a ládán.

Ugye, Attila, Kedves!

Megdorgálná, ha élne?
Mert sose az volt a lényeg,
hogy hoztak-e a konyhára
a versek, vagy tűzifára.

Most mondja, Attila, Kedves!

Mi lesz így mivélünk?
Mindent, mit tudni vélünk
s mit szeretni szeretnénk,
elzárhatja egy magánszéf?

Bató Boglárka: Az Európa-bajnokság

8-kor ért haza az esti kocogásból. Ahogy kinyitotta az ajtót, égett szagot érzett. Bement a konyhába, ránézett a tűzhelyre és látta, a férje otthagyta a szalonnát. Nyilván vacsorát akart készíteni a két meccs között, de a tűzön felejtette az ételt. A zsír a hirtelen ajtónyitás okozta huzattól meggyulladt, a láng kicsapott, éppen a falat nyaldosta.

Megijedt nagyon az asszony, gyorsan benyitott az édesanyja szobájába. Az idős nő kiabálni kezdett:

- Segítség! Tűz van! Tűz van! Segítség!

Fogta a mamát, igyekezett felsegíteni az ágyáról, miközben hallotta a férjét a szobából:

- Gól! Gól! Ez az!

A feleség torkaszakadtából üvölteni kezdett: - Gyere már ki, te szerencsétlen! Tűz van!

Mivel a férfi mindig nagyon hangosan hallgatta a TV-t, természetesen egy szót se értett, és így válaszolt: - Azt kérdezed, milyen gól volt? Remek! Briliáns! Gyere már gyorsan, aztán nézd meg az ismétlést!

Az asszony közben nagy nehezen kinyitotta az ajtót, és kihúztatuszkolta rajta az anyját. A szomszéd házaspár épp akkor lépett ki a lakásból, látták a nagy füstöt. A férfi gyorsan ölbe kapta a mamát, levitte a lépcsőn, a neje is leszaladt vele, és már kint, a ház előtt gyorsan hívta mobilon a tűzoltókat.

Otthon a férj így kiabált: - Hülye bíról! Hát miért nem adod meg azt a tizenegyest? Asszony! Hozd már be azt az üveg sört a hűtőből!

Közben kiértek a tűzoltók. Szerencsére addigra valahogy magától eloltódott a tűz, ablakot nyitottak, mert a füstöt vágni lehetett. Épp szemrevételezték a helyiséget, mikor a férj kiviharzott: - Nem hallottad, hogy a sörömet kértem?

Nagyot nézett, mikor meglátta a sokadalmat a konyhában. - Hát itt meg mi történt? Majd a feleségéhez fordult és szemrehányón azt kérdezte: - Miért nem szóltál? Meg is halhattam volna!

Ekkor az összeégett függöny a földre esett.

Szilágyi József (Árvai Emil): R-égi találmányok

Százlábúnak száz lába van,
s mindet szépen rakja;
kettő lábát egy robotnak
száz tudós faragja.

Légynyűvecske bábból búvik,
bont két röpké szárnyat,
s egykettőre lepipálja
legjobb pilótánkat.

Nyul Krisztián: Kisszé kényelmetlen e-pósz

Mondd, mért mindig én legyek a szemetet levivő, he?
Most van már elegendő! Lusta se voltam idén.
Hát már jó ideje, hogy én locsolom a virágot!
Gyűljön fel a szemét! Vagy vigye szét kisöcsém!

Kapornai Péter (Pöti): Sóvárgás

A falon saját képeim lógtak;
Álmom torzít.
Körülottem furcsa házak
álltak,
Kerítésként
köréjük tekeredett a bánat,
a virágok, mint
színes haldokló vágyak
szótlánul álltak;
ők is csak téged vártak.

Fiala Sándor: Végtelen vers

Költő vagyok
vagy csak annak tartom magamat,
poéta vagyok
mert poétának vélem magamat.

Hát íme, e versem
mely balga s értelme nincsen,
de én mégis leírom, mert ez jó nekem
mert e nélkül mit sem ér az életem.

Okoskodó, értelmetlen csevegés
lelkemben fogant gondolatok szelleme.
Mindenséggel dacoló féktelen szavam
az én versem, verseim hangja.

Éji madár vagyok vagy fehér holló
kinek kusza lelkét senki sem érti,
kinek a szó tükör vagy éles kés
s mindenről e földön híven mesél.

Költő vagyok
vagy csak annak tartom magamat,
s befejezném versemet, de nem teszem,
hogy versem legyen végtelen.

Nagy László Zsolt (Poéta): Végzet

Indulok, céloom a homály.
Lépek, bár nem tudom mi vár.
Nem bír el a kezemben lévő bot,
megcsúszom és elbukok.

Vadul vágtak a szó-kardok,
mélyek lelkemen a sebek.
Nem tudom, nem is érdekel,
hogy hova és merre megyek.

Megyek tovább amíg tudok.
Aztán majd ha már nem birok
lehajtom fejem egy kőre,
és csöndben meghalok.

Várhelyi Klára (cherno): Niobé

Büszke asszony ím bűnhődöl,
mint bűnhődni csak anya tud,
múltad kevély döntéseit
Egy örökkön át sírhatod.

Nem tanultál apád sorsán,
mert öntelt vagy és ostoba,
Hét leánykád, hét fiacskád
E bűnödben vesztek oda.

Megsérteni egy istennőt
vakmerő tett volt tetőled.
Áldozatai dőlőfödnek
mégis vétlen gyermekid lettek.

Sírj csak! Sírd csak megbánásod,
patak őrzi minden könnyed,
sírj, ahogy csak egy anya tud
a holt gyermek teste mellett!

Gállai Juli: Hajnalodik

/ez a kezdet/

Hajnalodik. Ébred a világ.
Szikrát lop szemedbe a Nap.
Táncot lejt rajtad szentelen sugár
összeköti sarkad, sarkamat.
Talán elhagysz, talán elmész egyszer...
Nekem ez a kezdet, nem a vég;
angyalként szeretlek szabad szerelemben
magam feladni sosem elég!
Hiába kárál sok varjú-boszorkány
balga lelkek, dermedt feketék:
Lehet, hogy elhagysz, elmész egyszer...
most ez a kezdet, nem a vég.

Hajnalodik, ébred világunk
szikrát lop szívünkbe a Nap
amit elvesztünk, mindent megtalálunk
magam benned, bennem magad.
Egymásba fonódva közös az álmunk
múltunk fája tövig elég.
Lehet hogy elmész, elhagysz majd egyszer
de ez a kezdet, nem a vég.

Kovács Károly (koka): Ima

Most és mindörökké szükségem van Rád.
Mint a kútnak a mélységre,
mint szélnek falevélre,
mint szemnek a fényre,
mint félnek az egészre.

Most és mindörökké szükségem van Rád.
Mint bánatnak a könnyre,
mint tavasznak a zöldre,
mint szavaknak a csendre,
mint gondolatnak - rendre.

Most és mindörökké szükségem van Rád.
mint holnapnak a mára,
mint égnek csillagára,
mint vadásznak a vadra,
mint vadnak áldozatra.

Keresem a tudást, és ha benne vagy,
enyém az összes értelmes gondolat.
Keresem a hitem, és ha benne vagy,
enyém a megváltás, de életem kárhozat.

Céljaim céltáblákká válnak,
vágym szürke hétköznapok,
naponta felsöpröm magam egy lapátra,
és csontjaimat a kutyáknak adom.

Most és mindörökké szükségem van Rád.
mint lakatnak a kulcsra,
mint kenyérnek harapásra,
mint embernek egy társra,
csak Rád, csak Rád, senki másra.

Votisky András: Jövőkép

Ülök a padon és azon tűnődöm,
Mi is lehet az én kis bűnöm?
Talán nem jól élem életem?
Vagy tán gyenge az idegem?

Nem tudom a pontos választ,
De egy biztos látom azt:
A jelenem nem a legjobb,
De a jövőm javulni fog!

Kálmán Eszter (Adastra): Múzsza

Költőnőnek is lehet múzsája?
Egy sohase volt szerelem emléke
emléke a tökéletesnek
a romolhatatlan hús virágának
jelképe a tökéletes férfiasságnak
mely nem illik rá senkire
mert mind összegyúrva ott ég benne
de valós a minta, az öntőforma
az a nézés! az a hang!
az örökkévalóságba olvasztva
- hogy hívják a férfi-múzsát?

Pogány Zoltán (Betyár Benő): Ötvöződöm

ötvöződöm
szántófölddel,
szántóföldbe
ólom földel,
lövessetek, robbantsatok,
dinamittal ölre kapok
- kanócomat
tűz, te öld el!

borvirágtól
duzzad fejem
illatfejem
visszafejem
lángbibéknek csipkéjébe,
csipke illat lángkéjébe
- víz, velem ne
játszódj te sem!

bolyhos felhő
olyan selyem,
ily selyemben
nincsen helyem
páracsengő hangja árad
akkor vesz el, mikor már ad
- zúgj levegő
égtengelyen!

magas hegyre
holdfény reszel,
reszelője
fákra meszel,
foltom fehér, olyan zsába,
belehalnak folyásába
- akkor nyelj föld,
ha föld leszel!

Nagy János (Jega): Középen

egyedül vagyok, hiányoztok a képzelődő emlékezetben, külön-külön, közösen, minden pillanatban, emlékszem, hányszor hány pillanat, amikor azt mondtad, hogy én téged sohasem csaplak be, hogy nem árullak el, de természetesen becsaptál és elárultál, fáj sokáig, de nem számít, ismételjünk, hányszor hány pillanat, amikor megyek a körúton, úgy képelem téged akarlak látni, és amikor hajnalban ébredek, tudom, hogy nem te fekszel mellettem, sőt ismernek azok is, akiket sosem láttál, rólad szoktam beszélni nekik, amíg magukat körém fonva, türelmesen várják, hogy abbahagyjam, tudják, hogy csak te vagy először, de tudják, hogy talán egyszer eljön majd az ő idejük is, mögöttem az emlék, előttem a kétes remény, a megrohmozott szív, majd utoljára emlékezik a tudat, mindaddig, addig, amíg...

kőfalak, egy város romjai, megborzongott, talán nincs is ott, valahová a levegőbe nézett, aztán felszívódott a sötétben, az arc, mégis mint ha egy hang összetörve odalent lenne a mélyben, a házak elfutnak, cserbenhagyják halott játékaik, megáll és visszanez, egy férfi járkál a hideg fényben, egy szakadozott női arc lebeg a térben, majd eltűnik, most mit akar itt, hisz minden arcot ismer, valahogy megrémül, megmerevedik, egy-két tétova botorkáló lépés után, mint aki már régen elszokott a járkálástól, megbicsaklik a térde, áthatolhatatlan ez a csend, senkit nem lát, lassan elrugaszkozik a földtől az ég felé...

az álom kilökte magából, most úgy feküdt nyitott szemmel, de az álom nem fogadja vissza, valahonnan a távolból karok ölelik át, a szoba üvegszilánkokkal teli, kint havazik, mások ablaka mögött a karácsony ragyogása, nem az övé, távolról halk harangszó ütődik a térnek, a pusztulás csendjében e halvány remény, maga, önmaga ez a mozdulatlanság...

hol, mikor, hogyan kezdődött, ki tudja már, üres volt az út, eltűnt minden, csak az út maradt, semmit nem vitt magával, zászlóitól meg-

fosztották, de jelet kapott, az utak szürkeségét, csak a kislánya maradt, a mindene, ott ahol a sínek kettéválnak, hátra sem nézett, semmi nem történt, a hajnali derengés lassan szertefoszlik, végállomás, semmi felirat, csak éppen egy név két évszám között, a születés és a halál, alig látható vékonyka vonal a kettő között, a várakozás csarnokában, csupaszon

Haryecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): Álom és valóság

Ó milyen elragadó
ruhátlanmezítelen tested
csak nézem eme Aktot
behunyt szemmel látlak téged
és akkor hirtelen kinyitom
szemem s te nézel rám
Reám akit eme szépséges test
fogyul ejtett éjjel ám

Ébredő hajnalon, reggel
vidám boldogság tölt el
Bár azon töprengem
mit hoz nekem a holnapom
Rabod leszek-é
vajon a pirkadó hajnalon
S amikor boldogság
italát kínálsz puha pamlagon

Megigéztél bevallom
eme percekre sóvárgón
Napjaim zsúfoltak
harcot vívni száguldón
Testem az konok
Hajthatatlan bősé vágyódón

Légy hát türelmes
uralkodj bátran e testen
Rajtad is múlik
kinek lesz szép ezen éjjelen
Rajta hát szíveddel ejtsd
rabul e szépséges testet

Szabolcsi Erzsébet: Április

Könnyes rügyekből
újnavirul a csoda
minden tavasszal...

Dalos ébresztő:
álmot úzó hajnali
madárcsicsergés.

Hova is lépjek?
Imbolygó gyöngyharmattól
csillog a pázsit.

Didergő virág -
napsugár csiklandozza
álmos szirmait.

Zord időben is
megérzi tavaszát a
cseresznyevirág...

Zöldülnek a fák,
lassacskán bontakozom
fáradt csendemből.

Derűs kis este.
Fecskék fricskáznak mosolyt
alkonyatomra.

Tűnt tavaszomból
hús érintés emléke
arcomon ég még...

Kovács József Tibor: A Vers és szolgálja, a Költő

Néha előtör, mint a gejzír
a zord izlandi tájon,
máskor langy nyári fuvallatként
csókol szelíden szájon,
van, hogy rám köszön ismerősként,
s régi korokról mesél,
olykor csak elsuhan mellettem,
mint egy közömbös személy...

De mégis együtt vagyunk,
mert egymásnak utalt az élet:
a Vers és szolgálja a Költő,
furcsa párja a létezésnek.
Ő ír engem vagy én őt?
Javulnak a köridők...

Sebők Anita: Százezer módon

elsikkadt
újra kezdjük
bennünk él
s bennük...

a rózsacsokor
szúr
eltemettetett
ős szavak
beszélnek
a vörös
a mamát hirdeti
Isten nincs
vagy van, ki hisz neki?

mélyen elbújó
rémséges éjszakák
hitetlen és hihetetlen
imák szólítják...

nem mondja
nem mondod
nem adják nyelvedre
mi az?

szörny vagy gyönyör?
üdvözít?
nem mondod
százezerszer

az angyalok
meglátogattak
szó nincs
szó nincs
szó nincs
csak
Te vagy

Kóródi Sándor: Szükség

Szükségem van Rád, hogy legyőzzem
a félelmeimet,
S béklyóikat lerázva, végre újra
szabad legyek.
Szükségem van Rád, hogy az lehessenek,
aki vagyok,
S hazatérve Önmagamhoz, adhassam azt,
mit akarok.
Szükségem van Rád, hogy felemelj
erővel, hittel,
Hogy megküzdjek végre magammal, s újabb
próbatételeimmel.
Szükségem van Rád, hogy újra
higgyek, érezzek,
Szükségem van Rád, hogy Létezz,
mert nagyon szeretlek!

Százdi Sztakó Zsolt: Kísértetjárás

Megfáradt álmainkat, boldog-boldogtalan szívünket
ki emeli át a múltból a jövőbe?

Ha majd éltünk óráján a homokszemek leperregnek
ki zár minket akkor be egy könnycseppbe?

Ki lesz, aki egy éji órán, mikor ólomlábakon
vánszorognak a percek, a padló megreccsen,
feltűnik egy kép a sötétbe kibámuló ablakon,
majd tovatűnik lassúdadon, és megretten
az emberi értelem.

Mert a testbe zárt lélek nem talál rá magyarázatot,
hogyan az elme játékaik mint rendezhetik
pont úgy, pont akkor, és hát/ez már örület!/ pont ugyanott,
ahol ő volt, és őrizte lidérceit!

Tóthné Nagy Erzsébet (Penzsi): Ha lennék...

Ha festő lennék, csak virágot festenék
vöröset, mályvát, kéket,
ha festő lennék, csak virágot festenék
s szétosztanám mindenkinek.

Ha szobrász lennék, csak virágot formáznék,
rózsát, tulipánt, nefelejcsét,
ha szobrász lennék, csak virágot formáznék,
szeretettel nyújtanám át neked.

ha költő lennék, csak virágról írnék
hársfaillatú verseket,
ha kertész lennék, lelked kertjében
gondoznám a szeretetet.

Végh Sándor: Öltöztetett szellem

Rám borulnak az árnyak,
befödöm velük napjaim.
A fák lombjaként
óvom az égető fénytől,
az éj hűvösét lopom meg,
a reggeli harmatmúlást idézem,
s vállamra húzom a vérző hajnalt.
Csend vagyok.

Hittel védett áramló folyók zenélnek,
dallamuk zsongja körül habozó személyem.
Végtelen pillanatban alszik a város,
miközben dőlnek halomra az álmok.
Tárguló szemekkel idézzük a mámort,
néhai elődök törvényei,
szivárvány gyöngyökben:
sziklarajzok.
Csend vagyok.

A tegnapok ízei felejtődnek mostani
fényeinkben. Élére hajtom vágyaimat,
hogy móddal élhessem álmainkat.
Reccsen egy vállfa, hull
alá illatos ruhája szekrényeimnek.
Csend leszek.

Az ígéret nappalai öltöztetnek,
s bár vérzik a múltam,
most mégis ostromol a fény.
Kabátom lóg fáradtan a fogason,
még billeg a hazahozott hűvös huzatban,
s amikor megint kéz nyúl majd érte
új, más színben akar hazaérni
melegével, álmával, reményével!

Hamvas Ákos: Avarban - gondolatok

Tudod, milyen érzés az erdő talaján hasalni?
Emlékszel még?

Én majdnem elfeledtem.

Nem tudtam, miért nem alszom jókat.
Nem tudtam, miért félnek az álmok.
Most itt fekszem, kezemen szöcske,
s írás közben egy katicát nézek.
A nyugalom nő bennem,
lecsukódik a szemem.

Ha arcodhoz simul egy korhadó ág,
ha beszívod a füvek, a talaj illatát,
ha nem gondolsz semmire,
hagyod, hogy a gondolatok gondolják önmaguk, akkor megérzed:
máshogy ver a szíved.

Gyerekként - emlékszem már - sokszor terültem el a földön,
éreztem, ahogy erő, lélek árad belém.

Mi történt közben?

Majdnem felnőttem én, szerencsétlen szegény.

Persze, harminc évhez méltó,
ha az irodában töltöm az időm,
ha az ész irányít, s nem feledem a kötelezőt.
Mégis, ma, ahogy az erdőbe értem, s céltalan indultam a jeltelen úton,
Éreztem, valami visszatér belőlem, valami, amitől én Hamvi vagyok.

Szeretném, ha mindenki, aki talán szeret,
aki talán tisztel egy kicsit, mint komoly öreget,
meglátná bennem a mélyen fedett lelket,
a bolond csavargót.

Csavarogni jó egyedül. Nem tagadom, Hobó.
Hívom mégis mindig őket, bár nem segít a szó.
Remélem, mégis valahogy megértik,
s egy nap ők fekszenek majd itt kint,
legyenek bár komoly felnőtt emberek,
várjon bár hiába otthon a gyerek.

Tudom, visszamegyek, a szemem már nyitva.
Ám hiszem: nem feledem, mi lelkembe írva.
Érzem és remélem: a nap tüzével lelkembe égett a füvek seregével.
Nem feledem magam és a régi életem.
Átadom majd másnak ezt az életérzést, együtt csavargunk, míg el
nem ér a cél.
Nem fog fájni az sem, szabad lélekkel nincs semmi, mi a mától a halálba
ijeszt el.

Lakatos István (Leon): Csak hallgatok

Nyüszít az unalom,
keserves fényt enged be az ablakom,
rongyos könyvem olvasom,
nem akarom az újat, csak hallgatok.

Tristan Lind: Tűz

Tűz gyúl és szikra pattog, cikázva ugrál a levegőben.
Fénye csíkot húz, mintha vérem lenne leplen.
Sötét van, s már csak nevem az, ami van feledőben.
Kiáltanék, de valami visszatart, hangom elcsuklik menten.
Közel állok hozzá, s lángja erősen égeti testem.
Magával rántana a mélybe, ahol forróság van a térben.
Mozdulni sincs semmi kedvem, csak bámulom őt resten.
De biztonságban érzem magam az arcomat simogató szélben.

Oros Eszter: Velünk élnek

Gyula felkelt. Megdörzsölte a szemét, megállapította milyen idő van. Felült, lábait masszírozta kicsit, aztán elment pisilni. Megfésülködött, rendesen felöltözött, összepakolt, ágát rendbe tette szépen, aztán indult a kocsmá felé.

Mi is így kelünk fel minden nap... csak az a különbség, hogy mi nem az utcán, egy árokszélen, egy pékség falának húzódva alszunk, hanem fűtött, fürdőszobás lakásban...

A férfi olvasta az újságot. A nő nyugodtan várt. Nagy volt az újság, jó sokáig nézegette, lapozgatta. A nő nem mozdult. Amikor befejezte az olvasást, visszadobta az újságot a kukába, egy fadarabbal még kotorászott a kidobott szemetes zacskók között, aztán tovább ment, a nő a nyomában.

Egyetlen menedék: a kocsmá. A diszkont néha munkát ad a hozzá betérő hajléktalanoknak, hátizsákban szállítanak árut a két megállónyira lévő másik boltba. Aki megáll a lábán, s folyamatosan tud beszélni, az szerencsés, pénzt is kaphat. Jönnek emberek a kocsmába, alkalmi munkákat ajánlanak, aki tud, elmegy, pakolnak, kőműves munkát végeznek, takarítanak... s végül nem kapnak egy fillért sem. Reklamálhatnak bárkinél is? Ők hajléktalanok...

Szerencsés, akinek megbízható barátja van, ha meg nője, akkor aztán király! Aki még remél, és küzd, mindig próbálkozik valamivel. Aki már nem, azt csak az ital, a cigi érdekli. Bárkit képes meglopni, szánalmat keltően kéreget, csak egy legyen: pénz, pénz, pénz...

Nem értem, valóban nem értem, hogyan élhetnek nyugodt lelkiismerettel azok az emberek, akik semmit nem tesznek ezekért a hajléktalanokért. Vakok vagyunk, vagy szívtelenek?

VERSÜZE-NET C. VERSESKÖTET - 2005. OKTÓBER

A **Barátok Verslista** legújabb verseskötete **2005. október elsején** jelent meg. Címe: **VersüzeNET**. A kötetben hatvankilenc – 2003-2004-es – listatag mintegy 280 verse olvasható. A kiadvány megrendelhető **500 Ft-os** önköltségi áron a **konyv@verslista.hu** címen.

Sz. Gábor Ágnes (Latomus): Hátsó szo-NET-t

Kezedben tartasz, forgatsz, megszagolsz,
Ujjad becézi karcsú fedelem' -
Csak vonzalom. Ez még nem szerelem.
De tán lehet. Ha mélyemre hatolsz.

Ifjú az erdő. Ősz van. Hullanak
gyümölcssei dúsan - öt éve már.
Öt láng lobog, álmodók földje vár -
Útravalód: hálóba szótt szavak.

A fények, lángok, csírák és bogycsók
(képzeld csak el): egy-egy külön világ,
a lét súlya alatt meg nem rogyók,

csak az ember törékeny, mint az ág,
csak az ember ír verset, áradót:
élet, halál, szerelmek, pár Barát -

Coda

Kezedben tartasz, forgatsz, megszagolsz,
ujjad megáll a karcsú fedelen -
Szeretsz-e majd? Várok türelmesen,
s magamtól nyílok, ha jól válaszolsz.

KÉPZELD EL... JÁTÉK – A VERSLISTA SZÜLETÉSNAPIJA KAPCSÁN

1. Pontosan mikor alakult meg a Barátok Verslista?
2. A Barátok Verslista eddigi, nyomtatásban megjelent kiadványainak mi a címe, mi a kiadások pontos dátuma?
3. Hol rendezzük meg minden évben a születésnapjaink listatalálkozókat?
4. Hány fő írása olvasható a VersüzeNET c. új verseskötetünkben?
5. Melyik 4 domainnév tartozik a Barátok Verslistához?

A fenti kérdésekre a válaszokat a **szuletesnap@kepzedel.hu** címre várjuk. A beküldési határidő: **2006. január 01.**

A helyes választ adók között Verslistás kiadványokat, ajándékokat sorsolunk ki. **Kellemes játékot kívánunk!**

Anisse

Várhelyi Klára: Modell

*Barátok Verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>*

Nagy János: Vihar

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
